

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2014 július hóban (Mt. 8, 24-26-ból):

„Jézus pedig aludt. Aztán fölkel, parancsolt a szélnek.”

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! A látszat és a valóság kettősségének gondolatából érkezünk ide, s ezzel fonogatjuk tovább a témakeresést. Ma és most az alvó Jézus misztériumával foglalkozunk. Úgy látszik, Jézus ott van a csónakban; ugyanakkor alszik – és emberi természeténél fogva - a viharzó és háborgó tengerről mit sem tud. Az apostolok sem úgy élik meg Jézust a csónak farában, mint aki jelen van köztük. Igaz, ott van, de - segítségét tekintve - mintha nem lenne köztük. Nagy hordereje van - mondanivaló szempontjából - ennek az evangéliumi résznek. A viharzó Genézreti tó jelenete nagyon is ránk illik. Mi is - s most csak magunkra gondolok - hiszünk Jézusban, s hisszük, hogy az Atya küldte, s hogy a mi megsegítésünkre jött; azt is hisszük, hogy jelen van életünkben, s annak minden eseményében. De életünk ijesztő és fenyegető hullámai láttán minden porcikánkban remegünk. Az Úr mintha távol lenne, mintha gyenge volna, mintha nem törődne velünk, mintha tétlenül nézné a mi vesztünket, mintha gondviselő törődése sehol sem volna. Ezt már nem az értelmünkben merítjük; ez az idegrendszerünkben terhelődik ránk, mint egy földhöz sújtó megtapasztalás. Pio atya filmjéből így mondanám: 'Hogy van az, hogy amikor annyira kellene, hogy itt legyen, nem vagy sehol? Erre a látszólagos isteni nemtörődömségre azért van szükség, hogy felkorbácsolja - ne csak a körülöttünk lévő hullámokat, hanem minket, magunkat is. Ebben a krízisben, mint háborúban a szirénák felüvöltének, - s egész lényünk minden sejtje mozgósítva lesz, hogy Isten felé fordítson minket és kitörjön belőlünk a kiáltás: *„Mester, nem törődöl velem, hogy elveszünk?”* (Mk. 4, 38). Szinte úgy kell „felráznunk” az Urat, hogy most már végre - ébredjen fel. (Köztünk legyen mondva: Magunkat kell felrázni.) Az alvó Jézus titkával majdnem minden imádságnál találkozhatunk. Nemcsak Isten Országáról, de magáról az Istenről is mondható: *„... nem jön el szembetűnő módon. Nem lehet azt mondani: Nézzétek, itt van vagy amott! Mert az Isten országa közöttetek (bennetek) van.”* (Lk.17, 21.) vagyis a belső állapotunkat kell felrázni, hogy a Mindenható ereje előlépjön az Ő látszólagos gyengeségéből és tétlenségéből. Isten segít, de kiáltani kell, méghozzá valóságos és nemcsak látszólagos kiáltással. Ezt a feszültséget minden tanítvány már átélte, átéli, vagy át fogja élni. Mert Isten nemcsak lát a rejtekben, de pontosan: a rejtekben van jelen. Ő az ember szívében akar leginkább tartózkodni: Ez az a csónak, melynek farában Jézus alszik, a te szíved csücske. Az élet pedig produkálja a viharokat és a fenyegető hullámokat.

Téma. - Két szó elég a témához: **A rejtett Isten.** - Isten elrejtéi arcát, erejét, hatalmát, nagyságát, mindenhatóságát, gondviselését, szeretetét, igazságosságát, bölcsességét, gondolatait, szándékát, akaratát, egész lényét, könyörületességét, békéjét, velünk való törődését, az elnyomottak védelmezését, az ártatlanok pártfogását, jelenlétét, jutalmát, egyszóval: Uralmát. Nem véletlen, hogy Urunk, Jézus, a mi mindennapi imánkba foglalta, hogy rimázkodjunk ki az Atyától: Most már végre jöjjön el a te uralmad (országod, királyságod). *„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltesd meg a neved, jöjjön el az országod...”* (Lk.6,10) Tehát érvényesüljél már végre valahára, s jöjj elő a távolléteből, az erőtlenségéből, a megalázottságból; akit milliók átkoznak, káromolnak, gúnyolnak, tagadnak, meggyaláznak - s ugyanakkor csak néhányan áldanak bágyadtan, szokástól vezetve és gépiesen. De Isten személyes méltóság és szabad Lény: Azt tesz, amit akar, akkor jön elő a rejtekből, amikor akar, s úgy jön elő, ahogy Ő azt jónak látja. Addig is, itt a Földön való jelenléte rejtett jelenlét, s annak nyilatkoztatja ki magát, akinek akarja. Persze, ha megjelenik, az olyan, mint amikor a tanár belép az osztályba: Megrezen az egész bagázs! Még a rendes diák is, hát még a rendbontó. - Jézusunk az emberiségnek ezt a pszichés állapotát egy csodásan alkalmas példabeszédbe foglalta. Így kezdődik: *„Egy ember szőlőt ültetett, s körülvette sövényvel, sajtót ásott benne s tornyot is épített. Majd bérbe adta szőlőműveseknek, és elment idegenbe.”* (Mk.12, 1).. Isten elutazott, kijött a saját kertjéből, s úgy tűnik, jó messzire elvonult. Mi vagyunk a bérlők, de tulajdonosként viselkedünk. S mivel sok az önjelölt tulajdonos, ezért nagy a veszekedés és marakodás, mert az egész földi életet csak prédának tartjuk, ahol a nagyobb koncert élet-halál harcot kell vívni. Mivel az igazi tulajdonos rejtve van, ezért sokan azt is mondják: Igazában nincs is gazda, mert nincs Senki, s így a teremtett világ egy „senki földje”. Az elrejtett Isten úgy el van rejtve, vagyis olyan messzire elutazott, hogy tulajdonképpen nem is létezik. Ezért nem szolgáltatják be a termést; nem adják meg Istennek azt, ami az Istené: A tisztelet, az imádás és a szeretet adóját. Ha valaki mégis merészel ezek után még beszélni róla, azt kiiktatják az élők sorából. – Hát így járt Jézus Krisztus, az Isten Fia is, aki beszélt a gonosz szőlőművesekről, rólunk, s

kiiktatták/kiiktattuk Őt az élők sorából; de nem is akár hogyan! – De kicsoda ez a Jézus? A rejtett Isten, rejtett Fia. Már születésekor elrejtőzik a szegénység körülményeibe. 30 évig elrejtőzik a kétkezi munkás képébe. Nyilvános fellépésekor is önmaga védelmét és igazolását erőtlenségbe rejti el, nem száll le a keresztről, nem veti le magát a templomparkányról, s ha valaki mégis felismeri valódi mivoltát, akkor szigorúan megtiltja, hogy erről beszéljen. Teljes moratórium, teljes plomba, teljes hírzárlat, hivatali titok, hittitok: Csitt! Egy szót se többet róla: Felmegy egy magányos hegyre, átfut a másik faluba, mert Ő a rejtett Istennek meghatalmazott Nagykövete: A Tulajdonosnak, a Gazdának a Fia: „én és az Atya egy vagyunk” (Jn. 10, 30.) - De miért teszi ezt Isten, miért rejti el az Ő életét? A válasz egyszerű: Ő szabad akaratot adott nekünk, hogy a jó és a rossz között döntsünk. Életünk nem más, mint e számtalan döntéseknek sorozata. Viszont abszolút Személyének jelenléte számunkra akkora vonzerőt sugározna, hogy nem is tudnánk mást tenni, csak mellette dönteni. Erre azt mondod: Ez volna éppen a jó! - De én azt válaszolom erre: Azért nem volna jó, mert elveszítenéd szabad akaratodat, vagyis döntésszabadságát, így emberi méltóságodat, s azt a fölséges jutalmat, melyet Isten még ráadásul néked adni akar. S még nem is szoltam az irgalmas Isten megbocsátó kegyelmeiről, melyet Isten még ráadásul néked adni akar éppen a rossz (negatív) döntéseid okán. Ezek csalogatják ki belőle az irgalmat; s itt gondolj az ígére: „Kegyelemből részesültetek a megváltásban, a hit által, ez tehát nem a magatok érdeme, hanem Isten ajándéka.” (Ef.2, 8.) Ő látja az emberi szív minden rejtekét, mert Ő is a rejtekben lakik, s látja azt is, hogy milyen csalfa az emberi szív, s így a magasztos üdvösség elérésére, annak minden igyekezete ellenére is - melyre ugyan szüksége van - de nem képes. Az Úr válasza ma is ez: „Embernek ez lehetetlen, de az Istennek nem. Mert az Istennek minden lehetséges.” (Mk.10,27.) Mert az üdvösség ingyenes kegyelem, ajándék, méghozzá az elrejtett Istennek elrejtett ajándéka. Az üdvösség maga a megmenekülés, a viharzó idők, a földi élet után.

Akcio-program. - Jézus az ébresztés után fölkel, s parancsol a szélnek, a Gonosz Szellemnek, mely veszélybe sodorja az embert. Az ébresztés nem volt hiábavaló, elvesztegetett idő, (földi életünkben) . A Jézushoz fűződő kiáltásaink - nem hiábavalóak. Ezért mondja az Írás: „Aki segítségül hívja az Úr nevét, az megmenekül.” (Joel 3,5.) – vagyis üdvözülni. Az üdvösség oly értelemben ajándék, hogy azt kérni, arra várni kell, de még gondolnunk kell arra is, hogy legkiválóbb ajándékunk maga az Ajándékozótól, aki átadja az ajándékot. (Itt sűgom meg:önmagát adja ajándékul, mondván: Én vagyok a te legnagyobb ajándékom!) Mind a kettő el van rejtve, s csak hit által érhetők el!

Tanúságtétel. - Mély nyomot hagyott bennem egész kicsiny koromnak egy kedves emléke. Talán 4 éves lehettem, s szüleimmel elmentünk látogatóba. Hosszú órákat töltöttünk ott, mert édesapámnak kollégája és családja látott minket vendégül. Volt a családnak , egy velem egy korabeli kisleány. A lényeg az, hogy a szülők hosszan beszélgettek egymás között, mi pedig hosszan játszottunk. Hatalmas lakásuk volt, valószínűleg jó módúak lehettek, mert volt vagy 5-6 nagy szobájuk pazar bútorokkal, vitrinekkel, függönyökkel, drapériákkal, s a korabeli luxus berendezéseivel. Kb. 1940-et írtunk és a helyszín Vác volt. A kis társammal bűjőcskázunk. A leghetlenebb helyekre el tudunk bűjni: Mindig föl-váltva történt: Egyik elbűjt a másik keresett. Egyik alkalommal - emlékszem - nem találtam meg a kis társamat. Sírtam, s már föl akartam adni. Oda mentem szüleimhez és elpanaszoltam bajomat. Apukám azt mondta: Fiacskám, majd mindjárt megyek és segítek neked megkeresni a kis Jenőcskét. Folytattam a keresést, de az apu csak nem jött. 'Apu, gyere már!' kiáltoztam neki számtalanszor, de csak nem jött. Átmegyek a felnőttekhez, édesanyám azt mondja: már elment apád, keresd meg. – De hát ő jött keresni nekem Jenőcskét –így én. - No, menj csak, és elküldött. Végignéztem a hatalmas szobákat egymás után, elhúztam a függönyöket, s megállapítottam: Itt nincsen: Egyik sem. – Itt sem, itt sem. De amikor már potyogva a könnyeim, a hatalmas szárnyas ablakhoz értem, megmozdult a függöny, s nevetve, mosolyogva kilépett édesapám, s húzta maga mögül a kis Jenőcskét. No, ki van itten, Karcsikám (?) - s átölelt. Felsikítottam: Apa, apa, apukám, apukám! Hatalmas öröm töltötte be a házat, s az ünnepi ebéd is csupa örvendezés volt. Evés előtt ima volt, s akkor belém szállt az az érzés, ami a mai napig is bennem van: Isten az apa, s valahol itt van egész közel a függöny mögött elbűjva, s bármikor előléphet, s én a karjai között találhatom magamat.

Igei ima. - Mennyei Atyám! Te látsz engem a rejtekben. Mélységesen hiszem jelenlétedet. Szemed pillantása áthatol minden függönyön. Add, hogy soha ne fáradjak el a Te keresésedben, hogy majd egyszer karjaid között találhassam magamat. Ámen.

Ezt kívánom minden kedves Fivéremnek és Nővéremnek imával-szeretettel:Károly,Karcsi atya, testvér.